

L. Andrés

Σαντεκλέρ εις τὰ θερινὰ κέντρα

γηταί τῶν μαθηματικῶν τοῦ ρηθέντος Πανεπιστημίου ὠμολόγησαν ὅτι δὲν ἤμποροῦν νὰ τὸν παρακολουθήσουν εἰς τοὺς μεγαλοφρεῖς ὑπολογισμοὺς του. Διότι δὲν πρόκειται περὶ μνημονικοῦ, ἀλλὰ περὶ κρίσεως καὶ δημιουργικοῦ πνεύματος εἰς τὴν εὑρεσιν νέων προβλημάτων καὶ νέων λύσεων διὰ συνδυασμῶν ἰδικῶν του. Ὅλα ὁμολογοῦν ὅτι τοιαυτὴ ἰδιοφυΐα σπανιώτατα ἢ οὐδέποτε ἀνεφάνη εἰς τὸν κλάδον τῶν μαθηματικῶν.

*

Προῦρου ἀναπτύξῃς εἰς ἄλλους κλάδους τῆς διανοίας, ἰδίως δὲ τῆς ποιήσεως, ὑπάρχουν πλείστα ὅσα παραδείγματα. Ὁ Δάντης ἔγραψε τὸ πρῶτον σοανετό πρὸς τὴν Βεατρίκη ἐνεαετής· ὁ Τάσος ἔγραψε στίχους ὑποφερτοὺς δεκαετῆς, ὁ Βέγκ εἰς τὴν ἰδίαν ἡλικίαν ἔγραψε στίχους· ὁ Σίλλερ δεκαετῆς ἔγραψε τὸν «Ράουμπερ», ὁ Λαμεναί δεκαεῖς ἐτῶν συνέγραψε σοβαρὰ θεολογικὰ βιβλία, ὁ δὲ Μούαρ μετέφραζε τὸν Ἀνακρέοντα εἰς ἡλικίαν δεκατριῶν ἐτῶν.

Ὁ Μάιερμπερ πέντε ἐτῶν ἔπαιζεν ἐμπνευσμένο πιάνο. Ὁ Μόσαρτ ἐπίσης, ὁ Βέμπερ, ὁ Χερουβίνκ, ὁ Ραφαήλ ἔδειξαν παιδιόθεν τὴν μεγαλοφυΐαν των. Ὁ Μένδελσον ἐνεαετῆς ἐνεφανίσθη ὡς πιανίστας πρὸ τοῦ κοινοῦ.

*

Ὁ τετραετῆς Σίδνεϋ Κοὲν προκαλεῖ ἀπὸ τίνος ἐκπληξιν εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον τῆς Νέας Ὑόρκης. Εἶνε αὐτοδίδακτος μουσικὸς. Δύναται νὰ ἐκτελέσῃ ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ τὰς δυσκολωτέρας τῶν συνθέσεων ἀπὸ μνήμης. Ἡ οἰκογένειά του ἐκπλήσσεται διὰ τὸ φαινόμενον, ἀφοῦ οὐδὲν μέλος αὐτῆς μέχρι τοῦδε ὑπῆρξε μουσικὸς. Ὁ Κοὲν δὲν παίζει μόνον ὅταν εἶνε ἐξυπνος, ἀλλὰ καὶ ὅταν κοιμᾶται. Τὴν νύκτα ἐγείρεται ἐκ τῆς κλίνης του καὶ μεταβαίνει κοιμισμένος εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ παίζει τεμάχια τῶν μεγάλων μουσικοδιδασκάλων. Οἱ ἱατροὶ καὶ οἱ μουσικοὶ φρονοῦν ὅτι μετ' ὀλίγα ἔτη θὰ καταστῇ διάσημος μουσικοσυνθέτης.

*

Ἀλλὰ τὸ περιεργότερον καὶ ἐκπληκτικώτερον φαινόμενον παιδικῆς ἰδιοφυΐας εἶνε τὸ τοῦ Ἰσπανόπαιδος Arriola, τοῦ ὁποίου παραθέτωμεν τὴν

Ἡ ἐπιστὴμὴ τὰ περιεργὰ καὶ ἐκτακτὰ αὐτὰ φαινόμενα τῆς προῦρου ἐκδηλώσεως τοῦ ταλάντου ἐξηγεῖ. Διάσημοι φυσιολόγοι καὶ ψυχίατροι ἔδωσαν ἐρμηνείας διαφόρους, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πειστικάς.

Ἴδιως ἀφορμὴν εἰς ἐρεῦνας τοιαύτας ἔδωκεν ἡ ἐνώπιον τοῦ Ψυχολογικοῦ συνεδρίου τοῦ 1900 ἐμφάνισις τοῦ Ἰσπανόπαιδος Arriola, ὅστις εἰς ἡλικίαν 2 1/2 ἐτῶν ἔπαιξε ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου, χωρὶς νὰ διδασθῇ ἀπολύτως, ἀπὸ κανένα μουσικόν. Ἐξετέλεσεν ἐπὶ μίαν ὥραν—ἦτο τῆ 1900 3 1/2 ἐτῶν—διαφόρους χορούς, οἷς εἶχεν κάποτε ἀκούσῃ ὑπὸ τῆς μητέρας του ἀπελευμένους. Καὶ τοὺς ἔξετέλει μὲ περισσοτέραν ἀκριβείαν ἀπὸ τὴν μητέρα του.

L. ANDRÉS

Ἐν Κοωνταντινουπόλει πρῶτος διοργανώθη καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις τοῦ ἐκεῖ διαμέοντος ζωγράφου κ. Andrés, ὅστις κυρίως ἐπιδίδει εἰς τὴν γελιογραφίαν.

Ὁ καλλιτέχνης εἰσήγαγε πρῶτος εἰς τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἰδρυθεῖσαν καλλιτεχνικὴν Σχολήν, τὴν διδασκαλίαν τοῦ γυναικείου γυμνοῦ, καθότι ἡ ἐν Κοων)πόλει Ὀθωμανικὴ καλλ. σχολὴ μόνον ἀνδρῶν γυμνὸν ἐπιτρέπει.

Ὁ κ. Andrés εἶνε γελιογράφος λεπτότατος, αἱ ῥαμαίαι του εἶνε λίαν χαρακτηριστικά. Εἶνε ἰδίως κοινωνικὸς σατυρογράφος. Ἀλλὰ καὶ σοβαρὰ ἔργα ἐφιλοτέγγησε, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξέθεσε δις εἰς τὸ Παρισινὸν Salon τῆ 1906 τὸν «Ἐγκαταλειμμένον» καὶ τῆ 1907 τὴν «Γωνίαν ναοῦ ἐν Φλάνδρα.»